

[Jørgen Jensen.]

at dyrtidsreguleringen havde ansvaret for ca. $\frac{1}{3}$ af den samlede lønstigning på arbejdsmarkedet, men selv $\frac{1}{4}$ er for meget.

Jeg har ingen patentløsning vedrørende dette spørgsmål. Det er klart, at det beskæftiger og må interessere begge parter på arbejdsmarkedet særdeles meget. Jeg vil blot ønske held og lykke til bestræbelser, som måtte udfoldes på arbejdsmarkedet og også i statens lønpolitik for at nå frem til en noget mere rimelig ordning end den hidtidige, den fuldautomatiske lønregulering; det ville vel være naturligt at tænke på en halvautomatisk regulering, hvor en stigning i pristallet skulle give adgang til, at der førtes forhandlinger om højere løn. Men jeg indrømmer, at dyrtidsreguleringen hænger så nøje sammen med det almindelige lønfastsættelsessystem, at man ikke ensidigt kan laste specielt denne del af det.

Ja, så er der det store område af den økonomiske politik, som vedrører statens egen økonomiske politik, i de senere år fortrinsvis gennemført gennem finanspolitik og pengepolitik. Dér er det jo helt åbenbart, at stabiliseringspolitikken er mislykket; det kan vi godt konstatere. Noget af det mest konstruktive, der i så henseende er gennemført i 1960'erne, mener jeg var det store omsforlig i 1962, hvor der blev skabt en så bred løsning, at den havde gode virkninger, hvor man ikke ensidigt så sig glad for eller gal på skatterne, men hvor man også tog bredere hensyn og foretog indgreb af bredere karakter. Det er sørgeligt at konstatere, at både i 1961 og i 1965 har vi haft indkomstekspllosioner, eksplosioner, som har sat stabiliteten i væsentlig grad over styr.

Når man derefter ser på statens udgiftspolitik, ja, så må man konstatere, at staten ifølge tabeller og oplysninger, som fremgår af betænkningen, ikke har været tilbageholdende. Det offentlige forbrug er fra 1960 til 1965 steget med 104 pct., hvorimod den samlede produktion i de samme fem år er steget med 65 pct. Jeg tror, vi her er inde ved en af kernerne til den inflatoriske udvikling; det er denne stadige aktivitetsforøgelse, som statens udgiftspolitik har været kendetegnet af i de senere år, og det er jo klart, at det må man tage hensyn til, når man tilrettelægger den

almindelige økonomiske politik. Det er for lidt at konstatere, at der er en almindelig tendens i så henseende; man må spørge sig selv: vil vi være med til dette, eller vil vi ikke være med dertil?

Mange enkeltheder har været nævnt; jeg strejfer kun lige spørgsmålet om refusionsordningerne. Mit parti har for længst fremsat en kritik af dette system og foreslået en anden ordning i retning af bloktilskud, således at vanskeligt stillede kommuner kunne blive bedre stillet.

Alt i alt er det vel således, at den økonomiske politik i den sidste halve snes år har været kendetegnet af en siksakkurs uden varig stabilisering, og vi har altså fået en kraftig inflationsudvikling, som — det vil jeg gerne understrege — har været til skade for de små i samfundet, for dem med de smalleste skuldre, som dårligst har kunnet bære de voksende byrder. Man kan konstatere, at en lang række medborgere har et lille hus, som de har haft en kapitalgevinst ud af; større grundejere, der har større ejendomme, har tjent mere på inflationen, men det er en sørgelig kendsgerning, at disse fortjenester svarer til de store tab, som obligationsejere og selvpensionister har lidt som den anden side af denne udvikling. Så vil jeg i øvrigt, hvis man bliver forarget over disse kapitalgevinster, minde om, at der er noget, der hedder formuebeskatning og andre beskatningsforeteelser, der har bevirket, at en del af denne tilsyneladende gevinst immervæk ikke er særlig reel.

Til sidst vil jeg gerne kommentere økonomiministerens indlæg vedrørende det konkrete, der er gjort og kan gøres i inflationsbekæmpelsen. Ministeren nævner en række ting, der har noget at gøre med statens udgifter og med statsadministrationen, og det er meget udmærkede og fornuftige ting, bortset fra at jeg ikke tror, det er tilstrækkeligt. Det er absolut godt med en planlægning, også på længere sigt, af statsbudgetterne, både indtægts- og udgiftsbudgetterne og både for drifts- og anlægsbudgetternes vedkommende, men jeg tror, at det sørgelige resultat — sådan kan man i hvert fald se på det — alligevel vil være, at disse budgetter vil vise en kraftig stigning, sådan som de har gjort i de senere år.

Spørgsmålet er, om det ikke er nødvendigt